

Het isolatiekwartier in Brugge ligt sinds het begin onder vuur

De geschiedenis van de strijd is onze geschiedenis

In juni 2008, drie jaar geleden, opent de hoge veiligheidsectie in de gevangenis van Brugge. Een duidelijk antwoord op de vele rebellieën, ontsnappingen en rellen die menig hart in vuur en vlam zetten, zowel binnen als buiten de gevangenis. Acht individuele cellen die het strikte minimum bevatten, twee cachotten, een cel omgevormd tot bezoek achter glas, een ander tot bezoek aan tafel. Het doel: weerspannige gevangenen breken. Ze worden er enkele maanden tot een jaar, of zelfs langer opgesloten. De rebelse geest breken, het juiste pad, het goede gedrag doen slikken. Mogelijke aanstekelijke rebellie vermijden door haar zogenaamde aanvoerders apart te zetten. Wij willen de strijd herinneren die deze walgelijke plek sinds het begin heeft gekend, doorheen het traject van drie personen die er op verschillende momenten vastzaten. Drie mensen die als de meest gevaarlijke van het land beschouwd worden, drie mensen die een heldere, sterke en opstandige geest delen, en de weigering om zich te plooiën voor de autoriteit.

Een vergeetput voor weerspannige gevangenen

Ashraf Sekkaki is één van de eersten die wordt opgesloten in het isolatiekwartier. Zijn sectiekompanen: een gevangene die beschouwd wordt als de aanvoerder van een opstand die een hele vleugel van de gevangenis van Merksplas heeft vernield; iemand zonder papieren die de directrice van de gevangenis van Antwerpen heeft aangevallen. Ashraf wordt beschouwd als de aanvoerder van meerdere rellen in verschillende gevangenissen, waarvan er één plaatsvond na een opstoot tussen een familie en cipiers tijdens een bezoek in Hasselt. De binnenplaats wordt tweemaal bezet, het gevangenismeubilair vliegt in het rond, de cipiers krijgen de rekening gepresenteerd voor de onophoudelijke vernederingen.

Zeer snel stuurt Ashraf brieven naar buiten die getuigen over de walgelijke opsluitingsomstandigheden, de vergevorderde isolatie, de medicijnen die er overmatig uitgedeeld worden. Hij vergelijkt het isolatiekwartier met het gevangenskamp van Guantanamo. Geen contact met buiten, geen brieven – dus een feitelijk verbod om de lessen die hij

volgde verder te zetten – geen bezoek, behalve het zeer gereglementeerde en bewaakte bezoek van zijn advocaat. Hij moet elke dag twee grondige lichaamsfouilles ondergaan, een celfouille, totale isolatie 23 uur op 24 met een « wandeling » in een kooi, geboeid aan handen en voeten. De verwarming wordt pas eind oktober aangezet. « *Ik voel me als in een laboratorium waar ze willen testen hoever ze kunnen gaan* » schrijft hij. « *Ik ben een mens, geen robot, dus ik rebelleer. Wanneer ik me goed gedraag, zeggen ze dat het dankzij het isolatieregime is. Wanneer ik me slecht gedraag zeggen ze, isoleer hem nog meer. Wanneer Hans Meurisse [Algemeen directeur van het gevangeniswezen] dit leest, heb ik slechts één boodschap voor hem: niets duurt eeuwig. Gevangenschap is als een opgelegde waanzin. Voor mij zal vrijheid nooit onbedreigd of gewoon zijn. Misschien zal ik haar straks de hand niet meer durven reiken, kijk ik ernaar als de rijkdom van een ander. Wat men vergeet is dat het uithoudingsvermogen van een mens niet onuitputtelijk is. Men zou wel eens in een pijnlijke situatie kunnen komen. Een bal die je onder water probeert te houden, komt met volle kracht terug naar boven.* » De Staat voelt zich

gevalen en probeert de aanklachten te brengen. De minister van Justitie beweert dat het regime slechts tijdelijk is beperkt in een afgebakende tijd, niet in enkele maanden. Drie jaar later blijkt dat dat een slechte grap was. Sommen van de gevangenen worden er opgesloten zonder perspectief om er ooit nog buiten te komen. Ashraf wordt afgeschilderd als een martir, de journalist die zijn brieven publiceert op het matje geroepen. Kort na de opstand wordt de Staat journalisten uit om de isolatiekwartier te ontdekken. De journalisten tonen dat er niets te verwijten valt. De journalisten komen, maken de gevangenen zo'n heibel dat we nauwelijks kunnen horen, die nochtans ongesproken de façade probeert hoog te houden. Ashraf laat geen moment links liggen. Hij protesteert op elke poging om de gevangenen te rechtvaardigen overhoop. De gevangenen vinden zijn woorden niet meer.

Isolatiekwartier verwoest door een verlaten opstand

Amouhammad vervoegt hem een paar dagen later, in augustus 2008. Hij wordt 6 maanden later overgeplaatst, sinds 10 jaar al in de gevangenis. Het is altijd op strikt opgesloten, en vergesucht in de isolatieblok U in de gevangenis van Lantin. Een isolatieblok waar de gevangenen in twee, strengere isolatiekwartier worden gemaakt. Dat was buiten de revolte van de gevangenen gerekend, de blok wordt er verwoest, één maal voor en één maal na de in werking stelling van het isolatiekwartier. Het wordt uiteindelijk niet meer gebruikt. In Lantin dreigen de cipiers om de gevangenen te injecteren met Haldol te geven – een verdovingsmiddel dat al verschillende keren is gebruikt. Kort daarop wordt hij naar de gevangenis overgebracht. Gebloed aan handen en voeten tijdens elke beweging – zelfs voor de kleinste -, dagelijkse lichaamsfouilles. In 2009 zal een revolte dit regime maankijken. Buiten werking stellen. Vijf van de gevangenen nemen deel aan de opstand.

De gevangenen onderlopen met water en vuur al het meubilair dat ze kunnen. De gevangenen breekt een opstand uit in een gevangenis. De gevangenen leug van de gevangenis. Buiten werking stellen. Vijf van de gevangenen nemen deel aan de opstand. De gevangenen onderlopen met water en vuur al het meubilair dat ze kunnen. De gevangenen breekt een opstand uit in een gevangenis. De gevangenen leug van de gevangenis. Buiten werking stellen. Vijf van de gevangenen nemen deel aan de opstand.

met de verwoesting van de Hoogbeveiligde Afdeling in de gevangenis van Brugge. « We hebben ervoor gekozen om Criminologie te bezetten aangezien deze 'wetenschap' nauw samenhangt met het gevangeniswezen, justitie, politie en omdat diegenen die dagelijks tientallen mensen veroordelen tot jaren gevangenisstraf of deportatie hun schandelijke carrière begonnen zijn in deze Faculteit. »

De gevangenen keren dus opnieuw terug naar normale detentie. Ashraf zal ontsnappen uit de gevangenis van Brugge tijdens de zomer van 2009 met een helikopter, zal enkele weken later in Marokko opgesloten worden, ontsnapt opnieuw in november 2010 vanuit de gevangenis van Oujda. Hij zal slechts één dag van de vrijheid genieten en wordt opgesloten in de hoog beveiligde gevangenis van Rabat, in totale isolatie. Na 7 maanden kan hij een bericht naar buiten sturen: zijn spirit is nog niet gebroken.

De revolte vindt echo's buiten

Ondertussen blijven de revoltes uitbreken in andere gevangenissen, ontsnaptingen volgen elkaar op, de aanvallen tegen de politie blijven de gemoederen buiten opwinden. Molotov cocktails tegen de commissariaten, fysieke confrontaties met de politie. Verscheidene cipiersvakbonden worden geviseerd. Gebroken ruiten, lokalen afgebrand, slogans die hun beulenrol aankaarten. Hun wagens worden in brand gestoken zoals ook onlangs nog voor de gevangenis van Ittre. De cipiersvakbonden klagen erover dat ze veelvuldig uitgescholden worden of zelfs in elkaar geslagen wanneer ze herkend worden op straat, in cafés, voor hun huizen. Voor wat hoort wat...

« Een brandbom tegen de façade van het huis van een penitentiair agent is geen uitzondering meer » klaagt het syndicaat. « Bewakers, dokters, directeurs en sociaal assistenten die in de isolatiemodule van de gevangenis van Brugge werken, worden opgewacht wanneer ze na hun werk buitenkomen. Mensen wachten hen op aan de uitgang om hen uit te schelden, te bestoken en ze worden systematisch gefotografeerd. » zegt Laurent Sempot, woordvoerder van Hans Meurisse, directeur-generaal van de gevangenissen. De bedrijven die nieuwe gevangenissen bouwen of reeds bestaande onderhouden krijgen ook de volle lading. De bijeenkomsten en de wilde betogingen tegen de gevangenissen en in solidariteit met de gerevolteerden vermenigvuldigen zich.

Na de vernieling, de herinrichting van het isolatiekwartier

Het isolatiekwartier opent opnieuw in de loop van 2009 en voert enkele decorveranderingen door. Het bed en de lavabo worden aan de grond vastgemaakt en in staal gemaakt. De kast wordt weggenomen. De ploeg cipiers verandert. De nazi-type kleerkasten worden vervangen door een meer productieve mix. Een oudere gast « waarmee je kan praten », een belgo-marokkaan die op de 'gemeenschap' speelt, enkele vrouwen, mensen die minder op folteraars lijken maar het evenzeer zijn, door de functie die ze aanvaarden. Een plasmascherm wordt in elke cel geplaatst om de woede te stillen, een gemiste poging. De televisie wordt zo geïnstalleerd dat je enkel tv kan kijken in een onmogelijke houding. De bende beheerders van het isolatiekwartier worden vervoegd door: verpleegsters die drie keer per dag kalmeringsmiddelen uitdelen en diegenen die weigeren blijven lastigvallen, een psychiater die met 6 cipiers in de cel binnenkomt om de gevangenen te overtuigen dat alleen de berusting heil zal brengen.

Vandaag duurt het protest tegen de isolatie nog steeds voort

Nordin Benallal wordt sinds oktober 2010 in de isolatieblok opgesloten. Na zijn ontsnapping uit de gevangenis van Ittre in oktober 2007, wordt hij in Nederland gearresteerd en opgesloten in een omgebouwd concentratiekamp, in de hoge veiligheidsectie van Vught, die als voorbeeld zal dienen voor het isolatiekwartier in Brugge. Hans Meurisse zit Nordin hardnekkig op de huid; na 9 maanden zit hij nog steeds opgesloten in isolatie, zonder de minste evolutie in zijn gevangenisregime. Gecensureerde post, aanhoudende druk om medicatie te nemen – hetgeen hij blijft weigeren – bezoekaanvragen van vrienden worden systematisch geweigerd, bezoek achter glas voor twee 'gelukkigen', en dat sinds 9 maanden al. Zoals in Nederland weigert Nordin om te « wandelen » in de leeuwenkooi, wat niets anders dan een belediging is. Hij heeft geen frisse lucht ingeademd of de open lucht gezien sinds bijna 4 jaar.

Farid wordt nog steeds van gevangenis naar gevangenis overgeplaatst en wordt in mei 2011 in het isolatiekwartier opgesloten. Zijn revolte is dagelijks, bij elke mogelijkheid toont hij zijn rebellie tegenover zijn opsluiting. De solidariteit tussen de twee gevangenen is groot. Ze helpen elkaar zoveel ze kunnen, met de weinige middelen die ze hebben. Op 20 juni beginnen ze samen een honger- en dorststaking. Na 5 dagen schorten ze die op. Farid zou aan de bakster gelegd worden en heeft geen enkele controle op de inhoud daarvan. Sinds jaren bedreigt het gevangenispersoneel hem ermee gevaarlijke kalmeringsmiddelen toe te dienen. Ze zijn beiden bereid om hen dat alles niet te accepteren.

Een paar provocerende woorden om je uit je tent te lokken. Een onschuldig gesprek, gewoon om wat te babbeln. Enkele nietszeggende vragen om een eerste antwoord te krijgen (waarom niet?). Bedreigingen, chantage, "als je nu niets zegt, ga je daar later zwaar voor betalen". De dagelijkse routine in de politiekantoren is er één van psychologische spelletjes. Telkens proberen ze je aan het praten te krijgen tot ze je ergens mee in de hoek kunnen drijven.

Ondanks alle nieuwe technieken (sporenonderzoek, dna, bewakingscamera's...), grijpen de politiediensten altijd terug naar dat eeuwenoude middel van de Inquisitie; het verhoor. Want ondanks alle fictieve politiserie's waarin zaken opgelost worden in minder dan 24 uren dankzij één onwaarschijnlijk DNA spoor, is de realiteit dat de meeste mensen veroordeeld worden op basis van verklaringen. Verklaringen die ze zelf afgelegd hebben of die anderen afgelegd hebben. Want die uitnodiging krijgen we ook altijd, lap er een ander bij en je komt er zelf beter vanaf.

↘ Een solidariteitsbijeenkomst vindt plaats voor de gevangenis van Brugge na 5 dagen honger – en dorststaking. Een dertigtal vrienden en familie van Nordin en Farid betuigen hun solidariteit en kanten zich tegen het bestaan van isolatiekwartieren. Na de lezing van enkele communiqués van de zussen van Nordin wordt er een spandoek ontrol: « Breek de isolatie. Voor een wereld zonder gevangenissen ». Slogans worden geroepen. Gebalde vuisten en geroep van de gevangenen in normale detentie. In het isolatiekwartier blijft het langs alle kanten roepen en tieren, de gevangenen

Niets te verklaren

Ze zoeken verklikkers, ze kunnen rochels krijgen

Verbazingwekkend hoeft het niet te zijn, het lijkt het credo van deze maatschappij: duw een ander in de stront en kruip zelf hogerop. Zo gaat het op de werkvloer, soms zelfs op straat. In de mond van flikken en rechters wordt dat: duw een ander in de stront of we duwen jou erin. De chantage mist haar doel niet, we kennen spijtig genoeg de voorbeelden. Al hoeft de verklikker er zelf niet beter vanaf te komen, de politie heeft niet bepaald een sterke loyaliteit tegenover haar collaborateurs.

De ander er bij lappen, zwart maken of meewerken om op een goed blaadje te komen bij de rechter. Het is een zwaktebod. We worden tegen elkaar uitgespeeld en Justitie staat vanop de zijlijn grinnikend toe te kijken. Nadat iedereen de smeergelap is geworden voor de andere, gaan we allemaal in een klein hoekje zitten rotten. Laat ze zelf hun smerig werk doen. De weigering om te collaboreren, om jezelf en anderen erbij te lappen, is iets dat ons sterker maakt. Met rechte rug weigeren te verraden. Ons niet laten verdelen. Ze kunnen roepen, tieren, slaan, vleien, beloven... "Niets te verklaren".

Ook in anarchistische/anti-autoritaire middens zijn de speurhonden van de Staat aan het rondsnuffelen. Verschillende kameraden werden opgebeld met de vraag om informatie door te geven. Daar tegenover stellen ze op hetzelfde moment bedreigingen en vleierijen. De zoektocht naar verklikkers komt bovenop de ontdekking van videobewaking in de woning van kameraden, het slaan van geboeide kameraden in politiekantoren, de fouilleringen en intimidaties tijdens identiteitscontroles, hun gefabriceerde opdelingen tussen 'goeden' en 'slechten' die ze ons proberen op te leggen. De Staat is bereid een heel spectrum aan repressietechnieken uit de kast te halen om haar vijanden te verdelen en te breken. Daarop kunnen we enkel antwoorden door onze solidariteit te versterken. Achter de diversiteit van praktijken en invalshoeken, vinden we bij elkaar dezelfde anti-autoritaire houding. In de totale tegenstelling van die houding, de Staat, kunnen we enkel een vijand zien. Wanneer ze haar smerige technieken probeert toe te passen op sommige van onze kameraden, zullen wij naast hen staan. Laten we elkaar ondersteunen in een houding van totaalweigering en non-collaboratie tegenover Justitie, haar speurhonden en haar journalistenvriendjes.

ven die woede verspreiden op straat.

We herkennen ons in hun daden van revolte tegen Justitie en tegen opsluiting. Net zoals we ons herkennen in elke keuze om deze wereld gebaseerd op het kapitalisme en uitbuiting te blijven tarten.

We willen niets weten van deze wereld gebaseerd op het gevangenismodel. Ze zouden willen dat we allen flik in onze hoofden worden, ons zo te overtuigen dat de confrontatie tegen de miserie die we ondergaan tot niets leidt, dat we beter zouden smeken voor enkele kruimels verandering. Ze zouden ons graag willen leren om flik te spelen

Ons doen geloven dat het beter is om ons te schikken, het hoofd te buigen, te werken als slaven, de vernederingen te aanvaarden, onze waardigheid te verkopen.

**Wij zeggen hen:
nooit van ons leven.**

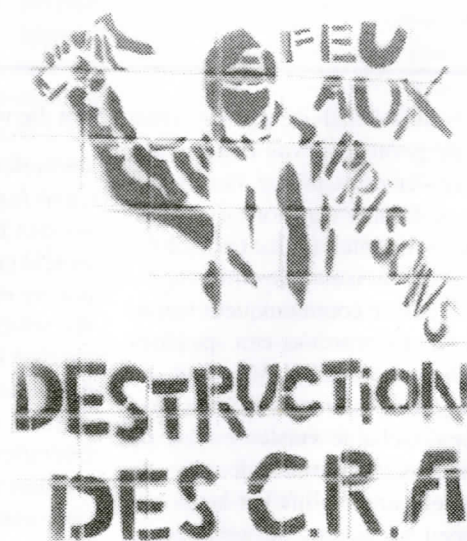
**Solidariteit met de
gerevolteerden,
binnen en buiten**

harraga betekent in het Arabisch "iemand die clandestien de grenzen oversteeft". Lange tijd was het een eerder denigrerende naam voor mensen die geen tijdelijk visum, verblijfskaart of studietoekaart op zak hebben. Het is door de recente migratiestromen opgevoerd door de Arabische revoluties en de strijdervaringen die ze vergezellen, dat deze term meer en meer als iets positiefs toegeëigend is. "De reflex van mensen om de papieren die vastberaden zijn om obstakels te doorbreken" zoals enkele harragas uit Parijs het onlangs stelden.

HARRAGAS

In april vinden Tunesiërs massaal hun weg via Lampedusa naar Frankrijk. Zonder onderdak, noch voedsel nemen ze pleinen en parken in. De razzia's volgen elkaar op. De solidariteit tegen de razzia's en de confrontaties met de politie evenzeer. Op de eerste mei vormen de harragas een autonoom blok op kop van de grote vakbondsbetoging. Dezelfde avond bezetten ze een gebouw van de stad van Parijs in een volkse wijk dat moet dienen als uitvalsbasis voor de strijd. "Geen politie, noch liefdigheid, een plek voor zelforganisatie!" prijkt op de façade. Op 4 mei wordt het gebouw met groot machtsvertoon ontruimd, enkele dagen later wordt een gymnasium bezet. Van daaruit vertrekt een wilde betoging door de wijk met megafoon en spandoek. Wanneer enkele dieven worden omcirkeld door de politie volgt er een spontane solidaire reactie. Het materiaal vliegt in de richting van de flikken, hun banden worden platgemaakt, vuilbakken in brand gestoken. Enkele dagen later opnieuw een betoging door de wijk. Op 21 mei wordt een betoging omcirkeld door de politie, 70 arrestaties, enkele harragas raken gewond. Tegelijkertijd bederven een 20-tal mensen als ongewenste gasten een feest van de Socialistische Partij. De dag erop verstoren een 30-tal harragas en solidairen een commercieel evenement opgezet in medewerking met de stad van Parijs om het Tunesisch toerisme opnieuw te lanceren. Pamfletten worden voor en tijdens de actie uitgedeeld. Op 28 mei betogen een 20-tal harragas en solidairen voor het gesloten centrum van Vincennes waar ook enkele strijdkameraden opgesloten zitten. *Vrijheid!* weerklinkt binnen en buiten. Verschillende avonden wordt solidair vuurwerk afgevuurd. De opgesloten harragas worden uiteindelijk vrijgelaten. Zowel de linkse partijen en religieuze verenigingen als de stad proberen de betogingen te beheersen: de ene met weigering van toegang van de onconventionele onder hen, de anderen met naamlijsten, bewakers en een gelede avondklok. De keuze van enkelen om een autonome strijd te voeren met alle mensen zonder papieren verder te zetten dringt zich op. Op 1 juni verstoren een 30-tal harragas en solidairen een Tunesisch vastavondsalon. Achter een spandoek (Frans/Arabisch) "Noch business, noch bezettingen" worden pamfletten uitgedeeld. "Dictatuur of democratie, uiteindelijk regeert het geld". De avond ervoor verschenen grote slogans op de muren: "Vernietig de eigendom", "Grenzen in de fik", "Leve de revolutie", "Weg met de commercie" en een grote spandoek wordt naast de autoweg opgehangen. Op 17 juni vindt een solidariteitsbijeenkomst plaats met een honderdtal mensen naast een spandoek dat zegt: "Papier voor iedereen of helemaal geen papieren meer". Op 20 juni wordt opnieuw vuurwerk afgestoken aan het gesloten centrum van Vincennes, erop ontsnappen minstens twee mensen zonder papieren uit hetzelfde centrum.

Van Sidi Bouzid tot Parijs

De grenzen in de fik (en de rest ook)

Twee weken na 14 januari en de val van Ben Ali in Tunesië, kon je op de muren van Parijs een affiche lezen in solidariteit met de opstandelingen aan beide kanten van de Middellandse Zee. Luidop nadenkend over de volksopstanden, begon ze als volgt:

"Deze laatste weken in Tunesië of in Algerije, zijn duizenden en duizenden individuen de straat opgegaan om hun woede en revolutie te uiten tegen onhoudbare levensomstandigheden.

In putje winter werd ons hart verwarmd door deze wegblokkades, deze massale plunderingen van supermarkten en opslagplaatsen, deze brandstichtingen van kantoren van politieke partijen, deze vernielingen van de villa's van de rijken en de scholen, deze aanvallen op commissariaten, deze munitierijen en andere geslaagde aanvallen tegen gevangenis... Vandaag, ondanks tientallen doden, lijkt de dorst van de opstandelingen naar de vrijheid niet geblust. Meer zelfs, ze kon zich overal een beetje verspreiden. Omdat overal het een beetje hetzelfde stof is dat zich opvoert, dat van de miserie en de dagelijkse nederlaag. Omdat het overal, en hier ook, een zelfde wereld is die ons onderuit wil halen: een wereld van geld en macht voor enkelen, opsluiting en moorddadige slagen voor alle anderen. Een wereld in dienst van de bazen en de Staten, wat hun kleur ook is, en wat hun manier ook is om ons te onderdrukken en ons te controleren. Nu spoeden er zich nieuwe meesters, meer democratische meesters, om de taart te verdelen in Tunesië, is het dat werkelijk waarvoor duizenden opstandelingen hebben gevochten onder het scanderen van "Vrijheid"?"

Het antwoord heeft niet op zich laten wachten. Aan de ene kant verspreidde het oproer en de opstand zich in Egypte, nadien in Libië of Syrië, en aan de andere kant was er de toestroom van migranten die voet aan wal hebben gezet in het kleine Italiaanse eilandje Lampedusa. Dankzij de instabiliteit van de macht, zijn de controle-operaties aan de grenzen die uitgevoerd worden door Tunesië, in samenspraak met Europa, sterk afgenomen en soms zelfs helemaal opgeschorpt. De zware poorten van het Europese continent – bepantserd met gesloten centra in de Lybische woestijn, met oorlogsschepen langs de Spaanse en Italiaanse kusten of met mijnvelden aan de Griekse grens – zijn opengezwaaid. Over een periode van ongeveer twee maanden kwamen er ongeveer 26.000 harragas uit Tunesië kwamen aan in Lampedusa.

Onder het voorwendsel van "humanitaire noodzaak", heeft de Italiaanse macht 13 tijdelijke gesloten centra geopend in het zuiden van het schiereiland. De nood om een dergelijk dispositief op te zetten heeft ook te maken met de onmogelijkheid om alle nieuwelingen op te sluiten in de bestaande gesloten centra (CIE), die al bestaan sinds 1998, omdat deze de laatste twee jaren aanzienlijke schade hebben opgelopen door verschillende revoltes die elkaar opvolgden. Alleen al in februari en maart 2011 hebben opstanden en collectieve ontsnappingen de gesloten centra van Gradisca, Modena, Turijn en Bari gedeeltelijk vernield.

Om de harragas met honderden tegelijk naar deze 13 "ontvangst- en identificatiecentra" (CAI) te vervoeren, heeft de Staat zowel toeristische rondvaartboten opgeëist als militaire schepen gebruikt. Het was de bedoeling om hen in deze kampen op te delen volgens nationaliteit en volgens de verschillende statuten (asielaanvrager, vluchteling, sans-papiers die al geregistreerd staat in de Schengen zone....). In de eersten van deze kampen, geopend op 27 maart in Manduria in Apulië voor 3000 mensen, werden grote blauwe tenten, bedrukt met "ministerie van Binnenlandse Zaken", opgetrokken in het

vlakke platteland en afgesloten door twee grote hekken van respectievelijk 2 en 4 meter hoog. Militairen, politie en humanitaire van het Rode Kruis type bewaakten en beheerden het kamp. De ene gebruikten matrassen, de andere overreding en chantage. Vanaf 28 maart zijn ongeveer 500 harragas in opstand gekomen en ontsnapt uit Manduria. Het merendeel wilde hun reis verder zetten en Frankrijk bereiken, of een andere land waar ze contacten hebben. In de ochtend van 2 april slaagden 200 gevangenen gewapend met stenen erin de omheining neer te halen en te ontsnappen. Terwijl er in de namiddag een solidariteitsbetoging plaatsvond, zijn 400 mensen naar buiten gekomen. Velen om te vluchten, anderen om zich bij de betoging te voegen en de weg te blokkeren met de leuze "Vrijheid!". Tegenover een dergelijke nooit gekende situatie, hebben de militaire versterkingen zich op de achtergrond gehouden; ofwel konden ze schaamteloos op de woedende menigte schieten ofwel stonden ze toe dat iedereen naar believe vertrok. Aldus zijn de poorten van Manduria permanent opengestaan... In de kampen van Potenza, Santa Maria Capua Vetere (nabij Napels), Pozzallo of Kinisa (opgetrokken op een stort van asbest in Sicilië), was de situatie niet minder explosief.

Begin april, de Tunesische en Italiaanse overheid ondertekenen een akkoord: in ruil voor een verblijfsvergunning van 6 maanden voor alle harragas die voor 5 april aangekomen zijn, zal Tunesië automatisch iedereen die na die datum in Italië aankomt terug opnemen. Europa gooit er nog extra controle materiaal bovenop (warmtecamera's, boten, terreinwagens....) om haar grenzen te versterken. Van de ene op de andere dag worden de harragas uit Tunesië die in Lampedusa of elders stranden, automatisch deporteerbaar verklaard. Het bedrijf Air Mistral, eigendom van de Italiaanse Post, voerde dagelijks twee vluchten uit met 30 Tunesiërs (plus twee flikken per gedeporteerde) per vlucht.

Eind april, terwijl de verblijfsvergunningen enkel nog per druppelteller worden uitgedeeld, veranderen de ontvangstkampen functie en worden ze per decreet gesloten centra. Nu de hars opgedeeld zijn volgens nationaliteit (er zijn ook Libiërs of ptenaren) en hun aankomstmoment, is hun lot bezegeld: het is een gedwongen uitwijzing! Er zullen natuurlijk en gelukkig individuen zijn die zich revolteren, zoals bijvoorbeeld in het p van Santa Maria Capua Vetere. Daar hebben de gevangenen bekomen dat de Tunesiërs van het kamp die aankwamen na 5 , op hun beurt ook een voorlopige verblijfsvergunning krijgen, at de anderen met een andere nationaliteit een asielaanvraag en indienen. Sommigen, logischerwijs argwanend tegenover akkoord, hebben meteen hun lot in eigen handen genomen: le dagen na het akkoord organiseren 90 gevangenen een col- eve ontsnapping. In Pozzallo, in Sicilië, zijn het een veertigtal eeërs en Somaliërs die revolteren en ontsnappen. Diegenen adien worden gepakt, worden naar de gevangenis gebracht. ens het proces vertellen ze over hun verschillende pogingen Italië binnen te komen en hun opsluiting in de drie Libische pen waar martelen deel uitmaakt van het beheer, trouw aan de vorden tussen Europa en Libië. In dat land hebben de vertegen- rdigers van het CNT (Nationaal Comité voor de Transitie) heidene keren Italië en Frankrijk verzekerd dat indien zij aan acht komen ze de migratieakkoorden die Kadhafi onderteken- ullen blijven uitvoeren. Dat is ook één van de redenen waarom AVO de Libische marine niet bombardeert, ze heeft die nodig ar buitengrenzen te bewaken.

e permanente gesloten centra zijn de opstanden en ontsnap- en ook doorgegaan. Zo zijn bijvoorbeeld op 21 april 15 sans- ers ontsnapt uit het kamp van Modena nadat ze de tralies van raam hadden doorgezaagd. Op 2 mei komen in Milaan zeven esiërs die opgepakt werden in Genua, in opstand. Ze worden oordeeld tot 10 maanden gevangenis. Solidariteitsbetogingen en georganiseerd voor de centra van Brindisi, Bari, n, Modena, Bologna, Manduria, Santa Maria Capua re of in Sicilië.

f 15 april, al naargelang de verblijfsvergunningen en afgeleverd, pogen duizenden Tunesische harragas reis verder te zetten. Regelmatig vervoerd en vervol- ergens op het platteland achtergelaten, bereiken ze ndelijk altijd te voet een stadscentrum en nemen ze ein verder naar het noorden, richting Vintimille en de ans-Franse grens. Ten koste van tientallen keren te- edwongen te worden door de Franse politie (die zelfs reinverkeer opschorten op 17 april), slagen ze er over

het algemeen uiteindelijk in om de grens over te steken. Na zo'n zwerftocht is het niet verbazingwekkend dat één van hun slogans die spontaan ontstaat tijdens de bijeenkomsten en betogingen in Parijs is "Wij zijn hier! Wij zijn hier! We gaan niet weg!".

Na twee maanden van beproeving (en na de dood gewaagd te heb- ben tijdens de overtocht van de Middellandse Zee: 2000 mensen verdronken sinds januari), zijn sommigen van deze ongewensten beginnen te strijden met kameraden, zoals in Marseille of in Pa- rijs, om zich te kunnen installeren in een gebouw, en om papie- ren te kunnen ontrukken. Zelfs als enkele honderden uiteindelijk de chantage van de "vrijwillige" terugkeer hebben aanvaard (300 euro), opgedrongen door verenigingen als France Terre d'Asile, hebben enkele honderden de intentie om hier te vechten, ondanks de verscheidene ontruimingen uit panden of de razzia's.

Volgens ons is de inzet van deze strijd niet enkel de gedeelde af- keer van de honden in uniform en het gemeenschappelijke expe- riment van de overlevingspraktijken. Terwijl slogans opduiken zoals "papieren voor iedereen of helemaal geen papieren meer", "noch politie, noch liefdadigheid", "100% vrijheid", of slogans die weerklank geven aan die van de Tunesische rellen in december en januari jongstleden (soms dubbelzinnig vermengd met voet- balleuzes of zelfs nationale hymnes), tekenen zich andere moge- lijkheden af: die van een revolutie zonder bemiddeling tegen alle autoriteit en die van het in werkelijkheid brengen van dat beruchte "laten we de grenzen fikken" die aan de oorsprong van het woord harraga ligt. Als solidariteit met de opstanden aan de andere kant van de Middellandse Zee, ook betekent hier vechten zonder com- promis voor de vrijheid; en als de vastberadenheid van de harragas de onze heeft mogen ontmoeten tijdens bezettingen, betogingen of confrontaties... dan kan de gemeenschappelijke weg die zich opent geplaveid/opengebroken zijn met meer dan één slechte be- doeling.

Uit Harragas, bijlage van de krant *Pourquoi pas ?*, Parijs, juli 2011.

ommer van Buiten Dienst nemen greep uit de vele daden van re- n revolte. Over het algemeen wil t en haar media en journalisten e veel ruchtbaarheid geven aan beurtenissen, of, meer nog, ze aaien, misvormen en verminken en waarin niemand zich nog kan nen. De Staat wil niemand op ideeën brengen – maar wij wel, daarom deze kolommen.

Ontsnappingen • In Nijvel ontsnap- pen twee gevangenen. De twee val- len tijdens het bezoek een bewaker aan met een zelfgemaakt steekwa- pen. Daarna gijzelen ze een vrouwe- lijke cipier en eisen ze dat de poorten opengaan. De twee zijn nog steeds op vrije voeten. Even later in Lantini: Rond 5u 's morgens kan een gevan- gene de tralies voor z'n raam zoda- nig bewerken dat hij er doorheen kan glippen. Met een zelfgemaakte touw- ladder klimt hij naar beneden waar hij uiteindelijk komt vast te zitten in prikkeldraad. In Oudenaarde zet een gevangene het op een lopen tijdens

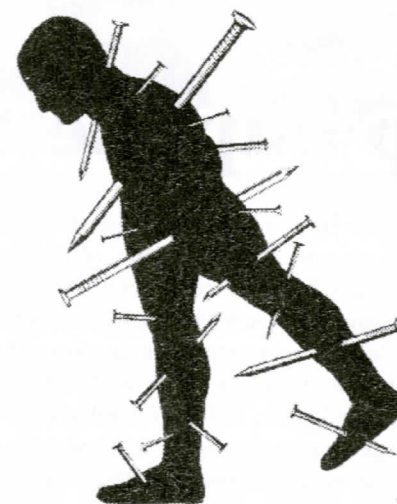
Roken kan ernstige gevolgen heb- ben • Een gevangene die overge- bracht wordt naar het ziekenhuis in Namen kan van daaruit eveneens ontsnappen. Na een list die ervoor zorgt dat zijn boeien worden losge- maakt kan hij een van zijn twee be- wakers op de grond smijten, de an- dere is op dat moment buiten een sigaret aan het roken. De gevangene baant zich een weg naar buiten via de nooduitgang.

Opslagplaats op in vlammen • In Court-Saint-Etienne gaat een grote opslagplaats in vlammen op. Het de- net werd gebruikt door drie verschil-

300.000

zijn geworden en langdurig niet meer kunnen gaan werken. Momenteel gaat dat over meer dan 300.000 mensen (het aantal mensen die letsel overhouden aan arbeidsongevallen niet inbegrepen). Zowat de helft van de "arbeidszieken" lijdt aan psychische stoornissen: stress, depressie, paranoïa, paniekaanvallen, angst. Een kwart gaat over problemen in verband met blijvend rugletsel. En dit zijn dan nog maar de officiële cijfers, in werkelijkheid gaat het waarschijnlijk over nog veel meer mensen die ondanks alles doorbijten, die amper andere middelen hebben dan door te bijten of simpelweg niet in de statistieken opgenomen worden zoals sans-papiers.

"Arbeid adelt!" "Arbeid maakt vrij!" "De job van je leven!" Vergeet toch die 300.000 mensen, vergeet al die lichamen die blijvend ver- minkt werden op de werkvloer, vergeet al die mensen die het leven ge- laten hebben op een werf, in een fabriek, op de gehaaste koers naar het werk! Meer werken, langer werken, flexibeler werken, sneller werken, dat was de boodschap gisteren, dat is de boodschap van vandaag. Hoe lang nog? Hoe lang nog voor we die maalmachine van de economie lamleggen en gaan nadenken over en vechten voor andere manieren van leven?

Vreugdevuren • In Molenbeek wordt een takelwagen met daarop twee voertuigen en een container in brand gestoken. Ook in Charleroi worden vier wagens in brand gestoken. In Antwerpen wordt er geprobeerd een Ferrari in brand te steken. Een zelf- verklaarde held kan de brandhaard blussen. In Limette worden drie auto's in brand gestoken, en ook in luik wor- den meerdere wagens in lichterlaaie gezet. Ook in Wavre, Mons en Huy worden wagens in brand gestoken. In Huy worden twee jongeren aange- houden.

Betoging • 450 mensen betogen in de Europese wijk tegen de economische en sociale situatie in Europa. Al snel worden ze door de flikken getraakteerd op traangas en de matrak. Een paar uur later zetten de flikken dan weer het waterkanon in om een wilde be- toging in de Matongé-wijk uiteen te drijven. Nu worden de flikken getrak- teerd op stenen vanuit de betoging en omliggende huizen. Ook winkelruiten sneuvelen.

Stront voor de kernindustrie • Drie groepen mensen, vreugdevol gewa- pend met zakken stront, doen een geurende gift aan enkele bedrijven van de kernindustrie. Elk kadootje werd vergezeld van een dankwoord.

Brandende school • Het lijkt ons duidelijk dat wanneer mensen in An- denne een school in brand proberen steken door brandende vuilnisbakken naast de deur te plaatsen, ze dit doen om de school te bedanken voor al die toffe momenten die ze daar beleefd hebben. Het is niet de eerste keer dat er brand wordt gesticht in de school. Reactie van de directeur: "Alle jonge- ren hebben al stoute dingen gedaan, of eraan gedacht, zoals kauwgom proppen in een slot. Maar hier wordt de school toch wel op een ergere ma- nier aangevallen."

Treinen geblokkeerd • In het het zuidstation van Brussel blokkeren honderden mensen twee speciale treinen voor europarlementsleden en hun medewerkers naar Straatsburg. Daar is een overleg gepland inzake enkele wetsvoorstellen over het eco- nomisch bestuur van Europa. De tre- nen worden uiteindelijk twintig minu- ten lang geblokkeerd.

Léopold rood van bloed • In Namen, hoofdstad van Wallonië en gaststad voor de massamoordenaar, wordt zijn standbeeld met rode verf beklad. Het woord 'moordenaar' werd getagd, en enkele anarchie-tekens.

Warm onthaal • Wanneer een poli- tiepatrouille wordt opgeroepen om mensen uit een lift te bevrijden blijkt de oproep al gauw vals. Ze worden opgewacht door vier mensen en wor- den getraakteerd op zware slagen. Ze kunnen uiteindelijk op een noodknop duwen waardoor er versterking komt. Twee flikken zijn minstens tien dagen werkonbekwaam. Er worden vier ver- dachten opgepakt.

Ons hart luchten • Het aantal bedreig- ingen aan het adres van politiemens- en parketmagistraten is vorig jaar gestegen. In tientallen gevallen moe- ten ze bescherming krijgen. Het cri- siscentrum van binnenlandse zaken heeft het over een maatschappelijke vaststelling. "De tendens is dat men- sen alsmaar gewelddadiger worden en minder respect hebben voor het overheidsapparaat." Dit kan ons en- kel een grijs op het gezicht toveren.

Antifa • De fascistische studentenpar- tij NSV wordt getraakteerd om enkele verbommen en rotte eieren tijdens de laatste activiteit van dit jaar, in Gent. De actie wordt opgeëist in solidariteit met een Russische anarchist die in België gearresteerd werd en andere kameraden in strijd; voor de totale vrijheid en de anarchie.

antische, lelijke vogels staan de kranen overal boven
d, erop neerkijkend, terwijl ze zich langzaam om hun
raaien. Met hoeveel ze zijn weet ik niet. Ik heb hen
aangezien ze toch elke dag opnieuw van aantal ve-
Meestal met een tendens naar boven toe. En daar waar
hieten er dingen uit de grond. Nog groter en mons-
an de kranen zelf, en onderlijnd door maandenlange
geboorteweën. Soms zo diep en grommend dat het
ntje waar ik woon ervan begint te trillen, en dan weer
cherp dat de zenuwen van elk wezen in de omgeving
punt worden geprikkeld dat ze het niet zelden bege-
dereen die er zijn ogen en oren een klein beetje voor
t weet al op voorhand dat zoiets maar een voorteken
iskraam kan zijn. En tot nu toe hebben ze altijd gelijk
Maar de bevelhebbers, diegenen die achter hun bu-
end ervoor zorgen dat met elke kreet en elke uiteinde-
akte betonhoop, de munten in hun zakken vliegen, zij
t over het uitvoeren van een *masterplan*, een stap in de
volgevreten met *hoop* en *ambitie*. En wat het ook is,
voor het stadsbestuur, parking-shopping-complex met
naar het park, een treinlijn of een gevangenis; het
ets *nieuws*, vooruitgang, evolutie, zeker opweg naar
tere wereld. Alleszins is het dat wat men ons wil doen
en hier in Leuven hebben ze het dan ook op z'n Leu-
epakt. Bon, moeten ze zich bedacht hebben, als we
erde van de stad op zijn kop willen draaien, moeten
ien aan de bewoners toch ook het gevoel geven dat het
voor hén is wat we hier allemaal doen, of? En met de
van een oudsocialist die *zijn volk* kent en de innovati-
en handvol nieuwrijken heeft men „*buurtbewoners en
erden uitgenodigd om mee na te denken over de in-
n de toekomstige openbare ruimte aan de Vaartkom*“.
liging om een deel van de verandering te zijn. Dat het
komstige sieraad om een vandaag bijna onbewoonde
ezone gaat, kwam hen zeker niet slecht uit. Wie gaat
f doen opwaaien als het gaat om het afmaken van een
je? En ook al besprak men tijdens die samenkomst

vooral de hoeveelheid te planten boompjes, en voor iedereen toe-
gankelijke barbecues; wat uiteindelijk telt is toch het gevoel hé, als
goede en kritische burger al de mogelijkheden uitgeput te hebben.
Wat voor een lekker democratische idylle toch! Intussen wordt vro-
lijk verder gesloopt, gegraven, stenen opeengehoopt waar het maar
moet volgens het grote masterplan. En uitgerust met koptelefoon en
pilletjes voor de zenuwen zijn we, ondanks de werkstress, stilletjes
gewend geraakt aan al dat ontzettende lawaai, het stof in de neus, de
opengebroken wegen, het verdwijnen van geliefde en tot nu toe met
hun smerige vingers nog onaangeraakte plaatsen of groenen plek-
ken. Zelfs de ontelbare vermenigvuldiging van big-brother-oogjes
en uniformpjes, die op wonderlijke wijze ons nieuw paradijs zullen
verrijken, worden door het glimmen en glanzen van de glaze luxe
niet eens niet meer opgemerkt. Want, als men toch eens een keer
waagt dit alles een beetje beter te bekijken, zou men kunnen denken
dat de ons aangeprezen vooruitgang toch maar niets anders is dan
een gouden kooi met doorzichtige tralies. Gedaan met de heimelijke
kusjes ergens in een donker steegje. Het samen zitten en iets drinken
op straat. Het liggen in ongemaaid gras. Hiervoor komen nu alle-
maal aparte en beveiligde plekken, *voor ons bestwil*. Zodat alles in
gecontroleerde baantjes kan verlopen. Shopping voor de shoppers,
school voor de kleinen, werkplaats voor de groten, kamp voor de
vreemden en gevangenis voor de bozen, ongewilden en harmonie-
brekers. Voilà, dat was toch zo moeilijk niet. De enige vraag die dan
nog overblijft is waar we in heel die ordeningswaan onze levens
hebben laten liggen.

agenda

• Acrata - anarchistische bibliotheek
Elke donderdag van 17u tot 21u
Elke zaterdag van 14u tot 18u
Groot Eilandstraat 32, 1000 Brussel

pour la version francophone:
journalhorservice.blogspot.com

enst is een anarchistische krant
er elke drie weken verschijnt. De
t zowel in het Nederlands als in
gratis verspreid.

@hotmail.com

Steunabonnement

Je kan een steunabonnement nemen op
Buiten Dienst door maandelijks een bijdrage
van 5 euro (of meer...) over te maken op het
rekeningnummer 063-4974489-73 (IBAN
BE 27 0634 9744 8973). Vermeld duidelijk
je adres en dan sturen we elk nummer op.

Verdeling

Wil je helpen met de verspreiding van Buiten
Dienst (op straat, in cafés, in vzw's,...),
neem dan contact met ons op. Je kan een
stapel Buiten Dienst komen oppikken in
één van de verdeelpunten die je vindt op
onze website of we kunnen rechtstreeks een